

Fővárosi Bíróság
17.K.35.244/2010/9.

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság a dr. Fazekas Tamás (1055 Budapest, Nyugati tér 6. III/6.) ügyvéd által felperesnek a dr. Radics Balázs ügyintéző által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen, menekültügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a keresetet elutasítja.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

Indokolás

A bangladesi állampolgárságú kérelmező 2010. június 15. napján illegálisan érkezett Magyarországra. Az előállítását követően, 2010. június 16. napján tartott idegenrendészeti meghallgatásán úgy nyilatkozott, hogy bengáli nemzetiségű, muzulmán vallású, és hazájában fenyegetés, bántalmazás vagy hátrányos megkülönböztetés nem érte. 2010. május 2. napján azért hagyta el hazáját, hogy illegálisan Nyugat-Európába jusson. 2010. július 13. napján tartott idegenrendészeti meghallgatásán azonban elmondta, egy muszlim közösséghez tartozása miatt vallási és politikai okból veszélyben van az élete. Kiutasításának 2010. július 14. napján történt elrendelését követően pedig 2010. július 27. napján menedék-kérelmet nyújtott be.

2010. augusztus 26. napján tartott menekültügyi meghallgatásán elmondta, az ahmadi kis számú, békés irányvonalú muszlim közösség tagja. Közösségét támadások, fenyegetések érik, melyekkel szemben a kormány nem nyújt segítséget. Lakóhelyén 2005. április 17. napján muszlim szélsőséges szervezet vezetésével tömeg gyűlt össze az ahmadi mecset előtt. Olyan táblát akasztottak a mecsetre, mely szerint meg kell szüntetni azt. A rendőrség is az ahmadi ellen fordult. A felperes egy palackot dobott a tüntetést szervezők beszédét mondó titkára irányába. A rendőrök kimenekítették a titkár mellett álló elnököt, a felbőszült tömeg pedig a felperes 350 méterre lévő házához és a környező területekre vonult. Bombákat dobtak a házba, tönkretették a berendezését, személyi sérüléseket okoztak. A rendőrök tétlenül nézték az eseményeket. A felperes egy órával később levette a táblát a mecset faláról, ami miatt ő lett a tömeg legkeresettebb célpontja. 2007-ig nem is tért vissza a városába. Akkor egy fontos vallási ünnepre tért haza, a piacon azonban felismerték, egy táblával leállították és eszméletlenülre verték. Ezután soha nem tért vissza a városba. Elvégezte az egyetemet, majd munkát keresett, de időközben elterjedt a mindennapi erőszak. Folyamatosan támadták az

ahmadi valláshoz tartozókat. A felperest is zaklatták, ellenőrizték, hogy otthon van-e, folyamatosan keresték, névtelen leveleket küldtek, cédulákkal üzengettek. Egyetemi tanszékvezetője is ki akarta készíteni. Végül azért hagyta el az országot, mert 2009-ben idős édesapját elkapták és utána faggatták, majd úgy megverték, hogy azóta sem tudott talpra állni. Bátyja sem tudott visszatérni, 2007-ben elhagyta az országot. Családjának egyetlen tagja sem él már városukban. kénytelenek voltak elköltözni, a párt a megélhetési forrásukat jelentő aranyműves üzletet is lehetetlenné tette.

A felperes a 2010. szeptember 1. napján folytatott meghallgatásán hozzátette, hogy azért tudta befejezni tanulmányait és azért tudott munkát vállalni Bangladesben, mert a lakóhelyétől távoli helyeken nem ismerte senki, más területeken nem volt célpont. Azonban nem volt nyugodt az élete, állandóan résen kellett lennie. Különböző városokban, Bogurában, Dhakába és Brassahiban lakott, váltogatta bérelt lakásait. Amikor pedig az édesapját 2009-ben megtámadták miatta, már nem gondolta, hogy el tud bújni a támadások elől. A Jamiat Islami diákszervezete, a Shibir nagyon aktív Bangladesben, az ország kicsi, így hazatérése esetén is biztosan megtalálnák és megtámadnák, ami az életébe kerülne.

A felperes újságcikkeket és CD-t nyújtott be hazája helyzetének bemutatására, személyes iratokat csatolt, köztük igazolást arról, hogy az ahmadi valláshoz tartozik.

Az alperes 2010. október 8. napján kelt 106-7-8248/20/2010-M számú határozatában a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította, és megállapította, hogy visszaküldési tilalom sem áll fenn. A felperes humanitárius tartózkodási engedélyét visszavonta, és a felperest az ország 10 napon belüli elhagyására kötelezte.

Indokolásában kifejtette, hogy a felperes személyazonossága tisztázott, a felperes összefüggő, hihető, ellentmondásoktól mentes előadást tett. Az általa benyújtott bizonyítékok is alátámasztják szavahihetőségét. Az általa előadottak alkalmasak lennének üldöztetésének illetve üldöztetéstől való megalapozott félelmének alátámasztására. Fennáll azonban számára a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 63. § (1) bekezdése szerinti belső védelmi alternatíva, hiszen az Amerikai Egyesült Államok Külügyminisztériumának 2009-re vonatkozó országjelentése szerint – bár továbbra is előfordult társadalmi diszkrimináció és zaklatás – az elmúlt évekhez hasonlóan tovább javult az ahmadik kormányzati védelme és csökkent az ellenük irányuló diszkrimináció. A kormány általában hatékonyan fellépett az ahmadik és tulajdonuk védelme értelmében. Megpróbálta leverni a JIB diákszervezetét, 2010. februárban több mint száz Shibir tagot tartóztatott le. A vallási erőszak helyhez kötött, azt az állam nem támogatja, a belső menekülés általában valós alternatíva. A felperest 2005-ben és 2007-ben érték komoly sérelmek, mindkét esetben a lakóhelyén. Miután a fővárosban folytatta tanulmányait, nem számolt be arról, hogy zaklatták, fenyegették, bántalmazták volna. Mivel több mint két éven keresztül annak ellenére sem érte emberi jogi sérelem, hogy vallási hovatartozása és múltja állítása szerint ismertté vált, alaptalanul fél attól, hogy üldözni fogják. Az, hogy az egyetemen hátrányosan megkülönböztette egy oktatója és eredményei rosszabbak lettek, nem jelent üldöztetést, mert az egyetemet ennek ellenére sikeresen elvégezte, és munkaviszonyának ahmadi tagsága miatti megszűnése sem üldöztetés, mert egyedi eset. A felperes kiválóan beszél angolul, jól képzett, végzettségét Banglades egyik legismertebb egyetemén szerezte, így munkához jutásának esélyei még ahmadi valláshoz tartozásának ismeretében is jónak mondhatók. Az ahmadik elleni erőszak mértéke az elmúlt években nagy mértékben csökkent, és az elmúlt évben nem volt ahmadi elleni megmozdulás. A felperesre – nyilatkozata szerint – veszélyt jelentő szervezetet a kormányzat megkísérelte feloszlatni, több mint száz tagját letartóztatják. Az, hogy édesapját bántalmazták, nem alapoz meg menekültkénti elismerést, mert nem a felperes személyét érte, és esetleges külföldi tartózkodása során éppúgy előfordulhatott volna. A

felperest lakóhelyén kívül, így a fővárosban, Dhakában nem fenyegeti üldöztetés, sem belső fegyveres konfliktusból származó megkülönböztetés nélküli erőszak. Mivel több felnőtt testvére is Bangladesben él, visszatérése esetén a család segítségére is számíthat. Nem áll fenn annak veszélye, hogy ebben az országrészben súlyos sérelem áldozata lesz, Dhakába jogszerűen, biztonságosan és a gyakorlatban kivitelezhető módon visszatérhet. Sikeresen, jó eredménnyel elvégezte az egyetemet a fővárosban, ott súlyos sérelem nem érte, ahmadi vallását gyakorolni tudta, a belső menekülési alternatíva tehát Dhaka vonatkozásában fennáll. A felperes menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerése tehát nem lehetséges, és kiutasítási tilalom sem áll fenn.

A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatásával elsődlegesen menekültkénti elismerését, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan pedig visszaküldési tilalom megállapítását kérte. Negyedleges kereseti kérelme az alperes határozatának hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra kötelezésére irányult. Kifogásolta, hogy az általa becsatolt 160 oldalnyi híryanagból csak 4 oldal került lefordításra. Álláspontja szerint ennyiből nem lehet a helyzetet megítélni. Előadta, hogy egyik fiútestvére elmenekült Bangladesből, a másikat pedig – aki ahmadi hittantanár – 2011. január 13. napján megtámadták. 2005. óta vándorolt az országban, mert képek jelentek meg róla a sajtóban, ezért az emberek mindenhol felismerték. A felperesről is megjelentek képek, így őt is fel fogják ismerni, a bangladesi hatóságok pedig semmit sem fognak tenni annak érdekében, hogy megvédjék. A főiskolát nem a fővárosban végezte, és nem is tartózkodott ott hosszabb ideig. 2007. és 2009. között Bogura, Dhaka és Brassahi között vándorolt. Dhakában a bérelt lakásának tulajdonosa 13 nap után kidobta, mert megtudta, hogy ahmadi. Bogurában is üldözték a közösségüket, ezért Brassahiba ment, ott viszont az egyetemen nagyon befolyásos a Shibir, ezért ott sem tudott maradni. Munkahelyéről pedig kirúgták, mikor megtudták, hogy ahmadi. Ezen kívül 2007. után még egy atrocitás érte, Raji Shahi városában az egyetem területén, ahol három fiatalember meglökte a riksát, melyen utazott, és kiabálták, hogy álljon meg. Gondolta, hogy az újságban megjelent képe alapján ismerhették fel, ezért gyorsítottak és elmenekült. Bangladesben hiába szerepel az alkotmányban a szabad vallásgyakorlás joga, a vallási kisebbségeket érik támadások. 2010. április 26. napján pl. cikk jelent meg arról, hogy egy ahmadi hölgy holttestét nem engedték eltemetni. Az Egyesült Királyság Belügyminisztériumának legfrissebb jelentése szerint az ahmadik nagy veszélyben, hátrányos helyzetben vannak Bangladesben, a kormány ellenük van. Az Ázsiai Emberi Jogi Közösség és az Ír Menekültügyi Dokumentációs központ jelentései szerint sem jó az ahmadik helyzete. 2011-ben csak két vallási rendezvényre kaptak engedélyt, azonban végül azokat sem engedték megtartani. Hazatérése esetén nem számíthat a családja segítségére, mert családtagjai félnek. Nem élhet a fővárosban, egy olyan helyen, ahol nem engedték eltemetni egy ahmadi nő holttestét. A felperes fényképeket és orvosi iratokat csatolt édesapja és bátyja sérüléseiről, becsatolta a temetéssel kapcsolatos híryanagot, valamint a hivatkozott országinformációkat. Jogi képviselőjének álláspontja szerint vallási okon alapuló üldöztetéstől való félelme megalapozott, ezért menekültkénti elismerésének van helye. Az alperes helytelenül mérlegelte az országinformációkat, azok szerint ugyanis bár az ahmadikat érő zaklatások száma csökkent, az még mindig előfordul, folytatódik. Egy 2010. június 17. és augusztus 8. közötti támadássorozatban 20 ahmadi sérült meg, vallási intézményeiket és otthonaikat súlyosan megrongálták. Az elkövetők letartóztatására azonban nem került sor. 2010. augusztusában 40 ahmadit támadtak és sebesítettek meg. 2011. februárban megtagadták az ahmadiktól, hogy megtartsák éves gyűlésüket Gazipurban. Előzőleg hatósági engedélyt kaptak, de a rendőrség már az első napon lezárta a helyszínt. Az erőszak nem szűnt meg, a hatóságok sok esetben nem biztosítják a kellő védelmet. 2008. óta az Awami Liga kormányoz, amely komoly

erőfeszítéseket tett a vallási erőszak megfékezése érdekében, azonban valószínűleg egy esetleges későbbi kormányváltás következtében ismét fellángol az ahmadik elleni erőszak. Százezer ahmadi él a 154 millió lakosú ország egyes részein, ahol folyamatos zaklatásoknak vannak kitéve. A felperes nem térhet vissza otthonába, korábban sem tudott huzamosabb ideig lakni egy helyen. A közösségén belül is kiemelt veszélyben van az általa elmondottak miatt. Hazatérése esetén vagy folyamatos költözködésre kényszerülne, vagy olyan helyen kellene élnie, ahol nincsenek ahmadik. Azonban nem várható el tőle, hogy a közösségtől elszakítva élje az életét. A belső védelmi alternatíva Met. 63. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott feltételei tehát nem állnak fenn. A negyedleges kereseti kérelem alapja, hogy az alperes nem megfelelő súllyal értékelt az országinformációkat, nem egyedileg mérlegelte a felperes helyzetét, nem tett fel számára a belső menekülési alternatívát tisztázó kérdéseket.

Az alperes ellenkérelme szerint a kereset elutasítását kérte. Perköltséget nem igényelt. Fenntartotta, hogy az ahmadik helyzete országos viszonylatban az elmúlt években javult, a 2007-t követő időszakra vonatkozóan maga a felperes sem számolt be üldöztetés súlyú személyes sérelemről. A határozathozatal után benyújtott bizonyítékok nem álltak rendelkezésre a menekültügyi döntés meghozatalakor, így azokat nem tudta figyelembe venni, azok azonban nem is cáfolják a döntés helyességét. A felperes hittérítő testvérével történeteket alátámasztják az országinformációk, melyek arról számolnak be, hogy a vezető, hittérítő tevékenységet folytató ahmadik fokozottabb veszélynek vannak kitéve. A felperest és édesapját azonban bántalmazás kizárólag lakóhelyükön illetve annak közelében érte. A felperes leánytestvérei probléma nélkül élnek az ország különböző területein. A felperes is probléma nélkül élhetett az ország más részein. Az, hogy az egyetemen diszkriminatív bántásmódban részesült, hogy egy főbérője kidobta és egy munkaadója elbocsátotta, valamint hogy egy alkalommal riksán utazva ismeretlenek meglökték és utána kiabáltak, nem indokol nemzetközi védelmet. A felperes Banglades számos városában tartózkodott, kapcsolati hálójával rendelkezik, végzettsége, nyelvtudása és Bangladesben fennálló családi kapcsolatai lehetővé teszik, hogy a korábbi lakóhelyén fenyegető üldöztetéstől védelmet nyerjen az ország más részén. A temetéssel kapcsolatban hivatkozott híradás vonatkozásában pedig figyelmet érdemel, hogy végül a rendőrség és egy tanácsnok segítségével sikerült eltemetni a holttestet. A menekültügyi hatóság is elismeri, hogy az ahmadikat diszkrimináció érheti Bangladesben, a zaklatások azonban elszigeteltek, a vallási érzelmek megsértését büntetik, a kormány általában hatékonyan fellép az ahmadik védelme érdekében.

A bíróság a rendelkezésre álló iratok és a felek előadásai alapján megállapította, hogy a kereset nem megalapozott.

Az elsődleges kereseti kérelem menekültkénti elismerésre irányult.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A felek között nem volt vita abban, hogy a felperest az általa 2005-ben elkövetett tette miatt vallási okon alapuló üldöztetés érte és fenyegeti ott, ahol ez az eset megtörtént, vagyis korábbi lakóhelyén.

A felek között abban volt vita, hogy ez a fenyegetettség kiterjed-e a származási ország teljes területére.

Az alperes helytállóan állapította meg, hogy a felperest a lakóhelyétől távol nem fenyegeti a személyes tette miatti üldöztetés. A felperes ugyanis csak a bírósági szakban, a per tárgyalásán utalt arra, hogy újságban megjelent arcképe alapján bárhol felismerhetik. Menekültügyi meghallgatásain egyértelműen, következetesen úgy nyilatkozott, hogy tette miatti fenyegetettsége csak a lakóhelyére korlátozott, máshol ugyanis nem ismerték. Az egyetemi diszkriminációval kapcsolatban említette ugyan, hogy elmesélték tanárának a történetét, azonban a tanár ennek ellenére csak az ahmadikat általánosan megillető bánásmódban részesítette, üldöztetés súlyú sérelem nem érte tette miatt távol a lakóhelyétől.

A Met. 63. § (1) bekezdése szerint az üldöztetéssel vagy súlyos sérelemmel szembeni védelem akkor tekinthető biztosítottnak, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, hatékony eszközök állnak rendelkezésre az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem megakadályozására, valamint az üldöztetést megvalósító vagy súlyos sérelmet előidéző cselekmények elkövetőinek megbüntetésére, és a kérelmező ezt a védelmet igénybe veheti.

A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés szerinti védelem akkor is biztosítottnak tekinthető, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, az ország egy részében nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem követelménye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, és a kérelmezőtől ésszerűen elvárható, hogy az érintett ország részben maradjon.

Az alperes határozatában a belső védelmi alternatíva körében a Met. 63. § (1) bekezdésére (állami védelem) hivatkozott, a felperes esetében azonban a tette miatti vallási üldöztetéssel szemben a (2) bekezdés szerinti belső menekülési alternatíva áll fenn. Az ugyanis az alperes által sem vitatott, hogy a felperest lakóhelyén vagy annak közelében az állami szervek nem képesek megvédeni az őt fenyegető támadásoktól.

A felperes által Bangladesben 2007. és 2009. között eltöltött időszak azonban valószínűsíti, hogy a felperest az országnak a lakóhelyétől távolabbi részein nem fenyegeti üldöztetés. Igaz, hogy ebben a két évben városról városra kellett vándorolnia, de tette miatt nem üldözték. Csupán olyan diszkriminációs jellegű cselekményeknek, bánásmódnak volt részese, melyek összességükben sem érték el az életet ellehetetlenítő üldöztetés szintjét. Nem is amiazt hagyta el Bangladeszt, mert életét ellehetetlenítette volna a személyét érő diszkrimináció, hanem mert megijedt attól, hogy apját bántalmazták. Apját azonban korábbi lakóhelyük, az üldöztetés helye közelében érte a támadás, ami nem valószínűsíti, hogy a felperes az ország távolabbi részein fenyegetett volt vagy lenne hazatérése esetén. A felperes testvére pedig hittérítőként fokozottan veszélyeztetett körbe tartozik, így az őt ért támadás sem ad okot annak feltételezésére, hogy Bangladesbe való visszatérése esetén a felperes – bárhol is legyen az országban – hasonló helyzetbe kerül. A felperestől – a határozatban leírtak alapján – ésszerűen elvárható, hogy visszatérjen származási országának korábbi lakóhelyétől származó részére.

Ami pedig az ahmadikat érő általános bánásmódot illeti, a helyzet mind az alperes által felhasznált, mind a felperes által hivatkozott országinformációk szerint javult, nem éri el a prima facie üldöztetés szintjét Bangladesben. Éri ugyan diszkrimináció a vallási kisebbség tagjait, a zaklatások azonban elszigeteltek, a jelenlegi kormány erősen törekszik az erőszak

megfekezésére. Azt az esetleges jövőbeni helyzetet pedig nem lehet értékelni, hogy később kormányváltás következhet be, és a jelenleg viszonylag békésebb helyzet megromolhat, az erőszak ismét fellángolhat.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperes menekültkénti elismerésre nem jogosult.

A másodlagos kereseti kérelem oltalmazottkénti elismerésre irányult.

A Met. 13. § (1) bekezdése szerint a menekültügyi hatóság - a 15. §-ban foglalt kivétellel - oltalmazottként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a 12. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 12. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetében őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 61. §-a szerint az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

Tekintettel arra, hogy az ahmadikat Bangladesben érő általános bánásmód a fentiek szerint nem meríti ki az üldöztetés szintjét, a felperest saját személyes tette alapján fenyegető sérelem ellen pedig fennáll a belső menekülési alternatíva, a felperes oltalmazottkénti elismerésére nincs lehetőség.

Mindezek alapján tehát a bíróság megállapította, hogy az alperes jogszerűen utasította el a felperes elismerés iránti kérelmét.

A harmadlagos kereseti kérelem visszaküldési tilalom megállapítását célozta.

A Met. 45. § (3) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelem elutasítására, valamint az elismerés visszavonására vonatkozó döntésében megállapítja a visszaküldés tilalmának fennállását vagy fenn nem állását.

A Met. 45. § (1) bekezdése szerint a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének vagy halálbüntetésnek, kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

A fentiek szerint a visszaküldés tilalma azzal szemben állapítható meg, akit egyébként menekültként vagy oltalmazottként kellene elismerni, de elismerésére nincs lehetőség. A felperes esetében azonban nem álltak fenn a menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerés feltételei, így a visszaküldési tilalom körében további indokolásra nincs szükség. Híányának megállapítása megalapozott.

A hatályon kívül helyezésre és új eljárásra irányuló negyedleges kereseti kérelem alapja, hogy az alperes helytelenül mérlegelte az országinformációkat, és nem egyedi, nem alapos vizsgálatot folytatott le a belső védelmi alternatíva vonatkozásában.

A bíróság azonban megállapította, hogy az alperes általi mérlegelés helytálló, a belső védelmi alternatíva vizsgálata pedig kellőképpen egyedi és alapos volt. Ugyan az alperes iratellenesen állapította meg határozatában, hogy a felperes Dhakában folytatta tanulmányait és ott emiatt hosszabb időt tartalmazott, ennek azonban nem volt jelentősége a tények együttes mérlegelése és a döntés helytállósága szempontjából. Az alperes azzal sem követett el hibát, hogy a felperes által becsatolt terjedelmes hírányagból csak a felperes által kiemelt leg súlyosabb cikkeket fordította le, hiszen ezen leg súlyosabb esetekről beszámoló cikkek sem engedtek felperes elleni üldöztetésre következtetni.

Mindezekre tekintettel a bíróság a Met. 68. § (3) bekezdése szerinti felülvizsgálat eredményeként megállapította, hogy az alperes határozata jogszerű, és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes nem élt költségigénnyel, ezért a bíróság mellőzte a felperes perköltségbeni marasztalását.

A Met. 34. §-a értelmében a menekültügyi eljárás tárgyi költségmentes, így illetékviselésről sem kellett rendelkezni.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2011. július 18. napján

Dr. Dudás Dóra Virág s.k.
bíró

A kiadmány hitelével.

